

Az isaszegi csata emlékére Kossuth-szobor

Etikum és esztétikum Kő Pál művészetében

Isaszeg polgárai tisztelik történelmüket. Ennek bizonyosága az a többnapos, rangos ünnepségsorozat, amit az isaszegi csata 145. évfordulója alkalmából a polgármesteri hivatal képviselő-testülete és a nagyközség lakossága szervezett.

A szerdai műsor a megemlékezés jegyében telt, fátylas felvonulással, melyen az Európai Unió Magyar Lovastagozata is részt vett. Ünnepi beszédet Horváth Lajos országgyűlési képviselő mondott, ezt követően az Isaszegi Asszonykórus és a Csata Táncegyüttes lépett fel. Az eseményt koszorúzási ünnepség zárta. A hétvége kulturális rendezvényei Hevesi Tamás előadói estjével kezdődtek, szombaton a polgármesteri hivatal dísztermében Kő Pál szobrászművész munkáiból láthattunk kiállítást. Kő Pál munkásságát, amióta 1968-ban karakterisztikus faszobráival bemutatkozott itthon és a nagyvilágban is elismertség övezi. Köztéri szobrai Hevesen, Munkácsan, Sopronban, Le-

veleken, Budapesten, Bécsben és Rómában is a művész hitéről és felelősségéről vallanak.

„Az egyiptomi művészet és a magyar népművészet vonzásában élek” — nyilatkozta korábban Kő Pál. Jelen kiállítás nagybecsű darabjai is folklórból gyökerező, népi fogantatású szemléletének nagyművészeti megnyilatkozásai.

Kő Pál szobrainak lényege az eredetiség, a széperzék, a történetiség, a ma-

gyar történelem gyökereiből fakadó ihlet — mutatott rá Ágh István Kossuth-díjas költő ünnepi nyitóbeszédében. Nem csak a tárgy szépségét akarja kifejezni, hanem az évszázadok, évezredek együttvalóságát, érzelmi-gondolati viszonyát is. A népiséghez úgy van köze, mint Illyés Gyulának a puszták népéhez. Illyés megírta, Kő Pál szoborrá formálta ezt a szellemi, történelmi közösséget. Kossuth itt nem az emlékművek hőse, inkább a

nép lelkében élő családtagot, a szeretet ártatlan naivitását jeleníti meg. Kő Pál művésze közel áll a pop-art stílushoz, de több annál, mintha egy áramlat képviselője volna, mert a személyiség belső törvényeinek és szabadságának engedelmessékedik.

Kérdésünkre, hogy mit jelent számára Isaszegen kiállítani, a művész elmondta: meghívásra jött el ide, mint ahogy máskor is szívesen eleget tesz a meghívásoknak, legyen az az ország legtovábbi pontja. Megváltozott a helyzet, ma már a művész megy el közönségéhez. Bemutatkozni nemcsak a budapesti Vigadó nagytermében lehet és kell, sorban állás útján...

„Felelősséggel élek Magyarországon”, olvasom Kő Pál egy korábbi nyilatkozatát. Az isaszegi találkozás, Kő Pál emberi-művészi megnyilatkozása etikum és esztétikum példás egybefonódásáról győzi meg újból közönséget.

Balázs Adina

A hetedik Kiállítás József Attiláról

A Budapesti Tavasz Fesztivál programjaként rendezték meg A hetedik című József Attila-kiállítást a Petőfi Sándor Irodalmi Múzeumban. Egy kiállítás mindig közösségi munka eredményeképp jön létre. Ez a most nyíló is a József Attila iránti szeretet, elkötelezettség eredményeként, komoly összefogással a Soros Alapítvány, a fővárosi önkormányzat kulturális bizottsága és a József Attila Alapítvány segítségével valósulhatott meg, mondtotta a megnyitón Práznovszky Mihály, a múzeum főigazgatója, majd Juhász Ferenc költő beszélt József Attila kétségbeesett szeretettségéről, szomorú magányáról, emberi sebezhetőségéről. Ezt követően Sebő Ferenc megzenésített József Attila verseket énekelve vezette a közönséget az

állandó kiállítások teremén át a József Attila-tárlathoz.

Ritkán látni ilyen jól megszerkesztett, színvonalas, szívhez szóló kiállítást, amely nem csupán a zseniális költőt, hanem a mélyen érző embert is gyermekkortól egészen a haláláig bemutatja. A tárlókban korabeli dokumentumok, önéletrajzi írások, eredeti fotók, kéziratok sorakoznak. A tárlat talán legszebb része az, amely József Attila szerelmeit eleveníti fel. Elementáris erővel hatnak az Óda ki-függesztett sorai Wallesz Luca, Szántó Judit fotói, Kozmuczka Flóra gyönyörű hologramjai mellett. Lenyűgöző a kiállítás szokatlan színházi díszletszerű berendezése, amely Bagó Ilona érdeme.

A kiállítás ez év szeptemberéig tekinthető meg. (Juhász)

Száz éve született Molnár C. Pál

Molnár C. Pál festőművész születésének 100. évfordulója alkalmából reprodukció-kiállítás nyílt tegnap, néhai működésének tőzsomszedságában, az Angelika Kávéházban. A tárlat helyszínétől néhány méterre áll az a Szent Anna-templom, amelynek freskóit Molnár C. Pál és Kontuly Béla készítette az 1930-as években. Az évforduló programjában szereplő A Szent Család című emlékkiállítás április 30-án nyílik meg a Budavári Nagyboldogasszony-templomban.

A MÚRE díjazottjai

Kolozsváron szombaton adták át a Magyar Újságírók Romániai egyesületének (MÚRE) 1993-ra szóló díjait. A zsűri posztumusz életműdíjban részesítette Kacsó Sándort, újságírói életművéért Paál Árpád-díjban Szász Jánost, Publicisztikáért Lázár László Jakab, riportjáiért Simon Judit részesült díjban, rádiós nívódíjat kapott László Ferenc, tévés nívódíjat megosztva Galbács Pál és Vetési László—B. Nagy Veronika. A pályakezdek nívódíját György Attila; Székely Kriszta és Szőke László kapta, és Pro Amicitia díjban részesült Smaranda Enache.

Tárlat Kiskunlacházán

Magyar föld (1992). Mázak kerámia falitál

M. Kiss Katalin keramikusművész kiállítását nyitották meg szombaton a kiskunlacházai művelődési házban. Megnyitóbeszédet mondott M. Kiss Katalin Debrecenben született 1941-ben. Diplomáját 1967-ben kapta meg a Magyar Iparművészeti Főiskolán. Önállóan dolgozik műtermében. Főleg falitálakat, falikepeket, használati tárgyakat készít. A mázak mellett különféle fémeket és üvegeket alkalmaz díszítő és grafikai elemként. A falikepek felületét különböző plasztikai megoldásokkal bontja meg. A színek mindig fontos szerepet játszanak tárgyain. Témáinak forrása a kimeríthetetlen természet. 1980-ban Budapesten volt az első kiállítása.

Művei megtalálhatók magán, egyházi és köztulajdonban Magyarországon kívül Belgiumban, Németországban, Franciaországban, Svájcban, Japánban és Amerikában.

(n-i)

Emlékezés a Holocaust áldozataira

Nevek végtelen sorban

Elvitték és valahol tönkretették őket — mondták elődeim, nagyszüleim, szüleim, ha a falunkhoz közeli városban, meg annak környékén élt zsidókat emlegették. Tönkretették — így fejezték ki maguk, s ebben benne volt: tönkre tettek valamely értéket. Valamely emberséget, melyet — ez is kiderült e tanulatlan, frástudatlan, de legfeljebb négy vagy hat elemi végzett, zárt világban élő, s így első-

szorban közvetlen tapasztalataik alapján ítélő emberek szavából, elbeszéléseiből — becsültek, szerettek.

„Minden embernek neve van, minden áldozatnak neve van” — ezzel a címmel rendeztek megemlékezést tegnap a magyarországi Holocaust 50. évfordulóján a budapesti Radnóti Színházban. Délután tíz órától délután háromig neveket olvastak. Embereket, s helységeket.

Az Amerikában felnőtt, mostanában itthon szereplő szőke színész az utolsó névvel elszírta magát, az egyik belvárosi színház természetes vezető színésze még az utolsó névvel is felvitte a hangsúlyt...

Egy név, mely valakit jelölt, egy helység, hol az életét élte. Ott, Magyarországnak abban a helységében lehetett találkozni valakivel, s akik személyesen találkoztak vele, eldönthették, ő jó vagy rossz ember-e. Egyéniség volt, egyedüli példány. Majd tömegbe terelték, számmal jelölték meg. Most visszakarta a nevét. Elképzelhetővé vált: született, felnőtt, tevékenykedett, érzett...

A sötét nézőtérben szüntelen a mozgás: érkeznek, elmennek. Az utcára lépve, az ember érezheti: nem ismerik. Nemzet tagja, csoporté, felekezete. Pedig nem csak ennyi. Talán nem elsősorban ennyi. Neve van. Mindenkitől különböző.

Nádudvari Anna

Csontváry: A panaszfal bejáratánál (1904)